

Arrest

nr. 159 193 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 30 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DEVOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2015 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Unieburger. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* waaruit blijkt dat zij de volgende documenten heeft overgelegd: *“bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen uit land van herkomst, geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, attest niet ten laste OCMW”*.

Op 22 juli 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden

beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 30 juli 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.01.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (…).'”

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

-bewijs onvermogen: Uit het voorgelegde document blijkt dat betrokkene over geen bezittingen beschikt in Spanje.

- attest OCMW Antwerpen dd.06.01.2015: uit het attest blijkt dat betrokkene geen financiële steun aanvraag bij OCMW Antwerpen.

-Bankuittreksels oktober 2014 tot december 2014: Uit de voorgelegde bankuittreksels blijkt dat de referentiepersoon een kinderbijslag geniet van het Xerius kinderbijslagfonds.

-een attest afgeleverd door de ABVV-Regio Antwerpen waaruit blijkt dat de aanvraag werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon in onderzoek is

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Vooreerst wat betreft de onvermogensdheid van betrokkene zelf dient opgemerkt te worden dat uit het Spaanse attest enkel blijkt dat ze geen eigenaar is van onroerende goederen in Spanje, niet of ze er een eigen inkomen verwierf of ze eventueel vermogend zou zijn in het land waarvan ze de nationaliteit draagt. Het bewijs werd ook niet geleverd dat ze financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon toen ze nog in Spanje woonde.

Dat de referentiepersoon in België kinderbijslag geniet, de rekeningen betaalt en mogelijks ook werkloosheidsuitkering geniet, alsook dat betrokkene zich in België nog niet heeft aangeboden bij het ocmw, hoeft niet noodzakelijk te betekenen dat zij reeds financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kan niet vastgesteld worden dat aan de wettelijke vereisten overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 om betrokkene het verblijfsrecht te kunnen toekennen, is voldaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, nu de verzoekster *“nalaat enige juridische grondslag en wettelijke bepaling aan te wijzen waarop haar middel werd gebaseerd en dat (z)ij geschonden acht”* en derhalve geen ontvankelijk middel aanvoert.

3.2. De raadsman van de verzoekster wijst er ter terechtzitting evenwel terecht op dat een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd aangevoerd. Zo vermeldt de uiteenzetting van het enig middel onder meer dat de verzoekster *“meent dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om aanspraak te kunnen maken op het recht op gezinshereniging, conform artikel 40bis Vreemdelingenwet”*.

3.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van (artikel 40bis van) de Vreemdelingenwet, van *“de Europese regelgeving”* en van *“het EVRM”*.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekende partij meent dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om aanspraak te kunnen maken op het recht op gezinshereniging, conform artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Zij wenst zich te voegen bij de heer B.A. (...), haar vader, die een economisch actieve Unieburger is, maar momenteel in ziekteverlof is. (zie stuk 6)

Met andere woorden, mevrouw A.B. (...) moet volgende elementen aantonen:

- *Dat zij een dochter is van de heer B.A. (...), Unieburger met de Spaanse nationaliteit.*
- *Dat zij zich bij de heer B.A. (...) heeft gevoegd. Dat zij met andere woorden een gezinscel met hem vormt.*
- *Dat zij ten laste is van de heer B.A. (...), met andere woorden dat zij afhankelijk is van materiële steun van de Unieburger. Deze materiële steun moet haar toelaten om minimaal te overleven in Spanje, rekening houdend met haar financiële en sociale omstandigheden.*

a. MEVROUW A.B. (...) IS DE DOCHTER VAN DE HEER B.A. (...)

Zowel de geboorteakte als het attest van gezinssamenstelling tonen naar genoegen aan dat mevrouw A.B. (...) de dochter is van de heer B.A. (...).

Dit feit wordt niet door de DVZ betwist.

b. MEVROUW A.B. (...) VORMT EEN GEZINSCCEL MET DE HEER B.A. (...)

De identiteitspapieren van beiden tonen duidelijk aan dat beiden woonachtig zijn op hetzelfde adres. Mevrouw A.B. (...) is bovendien nog studente, waardoor redelijkerwijs mag worden aangenomen dat zij effectief nog een gezinscel met haar ouders vormt.

Dit feit wordt niet door de DVZ betwist.

c. MEVROUW A.B. (...) IS TEN LASTE VAN DE HEER B.A. (...)

Dit feit wordt door de DVZ betwist. Zij stelt terzake:

“om als laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Vooreerst wat betreft de onvermogenheid van betrokkene zelf dient opgemerkt te worden dat uit het Spaanse attest enkele blijkt dat ze geen eigenaar is van onroerende goederen in Spanje, niet of ze er een eigen inkomen verwierf of ze eventueel vermogend zou zijn in het land waar ze de nationaliteit van draagt. Het bewijs werd ook niet geleverd dat ze financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon toen ze nog in Spanje woonde.

Dat de referentiepersoon in België kinderbijslag geniet, de rekeningen betaalt en mogelijks ook werkloosheidsuitkering geniet, alsook dat betrokkene zich in België nog niet heeft aangeboden bij het

OCMW, hoeft niet noodzakelijk te betekenen dat zij reeds financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”

Hieronder zal aangetoond worden dat de motivering van de DVZ niet klopt en dat mevrouw A.B. (...) wel degelijk ten laste is van de heer B.A. (...).

1. Motivering beslissing DVZ is strijdig met de Europese regelgeving:

De DVZ beschikt in haar beoordeling over behoorlijk wat vrijheid. Zij dient aan de hand van alle voorliggende elementen en gegevens te bepalen of verzoekster in werkelijkheid voldoet aan de voorwaarden om als ten laste te worden beschouwd.

De starre methodes die de DVZ hanteert in haar beoordeling zijn volledig in strijd met het bovenstaande, gaan vaak voorbij aan complexe feitelijke situaties en geven meermaals aanleiding tot mensonterende praktijken. In casu bijvoorbeeld betreft het een studerende, zieke dochter die eenvoudigweg met haar ouders wenst samen te wonen. Dit vormde in Spanje jarenlang geen enkel probleem, maar nu het volledige gezin naar België verhuist, wordt dit plots onmogelijk.

De rechtsleer bepaalt hierover het volgende (zie S. Dawoud, “Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien?” T.Vreemd. 2014, nr. 3, p. 295)

“Er geldt geen maximumleeftijd voor de kinderen van een Belg of Unieburger of de kinderen van hun echtgenoot of partner. Wel geldt een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen. Het begrip “ten laste” komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie. De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden. In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die volgens ons moeilijk verzoenbaar zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie.”

De Europese Commissie bepaalde daarenboven in een mededeling nog het volgende over de interpretatie van het begrip ten laste zijn (zie mededeling van de commissie aan het Europees Parlement en de Raad, COM(2009) 313, 2 juli 2009, p. 5-6):

“Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van ‘ten laste komend’ familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud.

Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

[...]

Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep.”

Vooreerst is de beslissing van de DVZ ondermaats gemotiveerd. Zij verwijst naar alle overgemaakte documenten en bewijsstukken en besluit eenvoudigweg met te verklaren dat uit het geheel van

beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de mevrouw A.B. (...) in de periode voorafgaand aan de aanvraag voor gezinshereniging ten laste was van haar vader.

De DVZ betwist de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet, noch geeft zij aan welke documenten ontbreken. Op deze wijze tast mevrouw A.B. (...) volledig in het duister wat de precieze omvang van hun bewijslast is. De opgelegde bewijslast is niet alleen overdreven hoog, ze is dan ook nog eens volledig onduidelijk.

De opmerking als zou mevrouw A.B. (...) niet aantonen dat zij over geen eigendommen beschikt in het land van herkomst, nu zij niet aantoont dat zij over geen eigendommen in Marokko beschikt, is bovendien volledig ongegrond. Het land van herkomst is in casu wel degelijk Spanje, waar mevrouw A.B. (...) lange tijd verbleef, niet Marokko.

Het feit dat de heer B.A. (...) kinderbijslag geniet voor mevrouw A.B. (...), is wel degelijk een indicatie dat zij ten laste is van hem. Hoe kan dit anders worden geïnterpreteerd?

De opmerking als zou mevrouw A.B. (...) niet aantonen dat zij financieel ten laste was van haar vader toen zij in Spanje verbleef is volledig uit de context gegrepen. Mevrouw A.B. (...) heeft gedurende haar verblijf in Spanje slechts twee maand zonder haar ouders daar verbleven. Het is dan ook niet meer dan normaal dat zij geen bankuittreksels kan voorleggen waaruit haar financiële afhankelijkheid blijkt. Waarom weigert de DVZ pertinent om andere elementen in rekening te nemen terwijl dit wel door Hof van Justitie wordt voorgeschreven?

Hierna zal mevrouw A.B. (...) nogmaals naar best vermogen aantonen dat zij wel degelijk ten laste is van haar vader.

2. Bewijs van ten laste zijn

Bij de beoordeling of iemand ten laste is dient rekening te worden gehouden met zowel de financiële als de sociale situatie van deze persoon. Meerdere elementen spelen mee in de beoordeling of mevrouw A.B. (...) ten laste is van de heer B.A. (...):

- Zij beschikt niet over eigen inkomsten, noch over eigen eigendommen in Spanje (stuk 9) of Marokko (stuk werd opgevraagd, maar kon niet tijdig worden geleverd). Terzake dient er nogmaals op gewezen te worden dat het land van herkomst Spanje is en niet Marokko.

- Zij was gedurende haar verblijf in Spanje een studente en is nu nog steeds een studente (stuk 3 en 7). Aangezien zij een haast voltijds opleidingsprogramma volgde en volgt, zal mevrouw A.B. (...) uiteraard ten laste moeten blijven van haar vader.

- Zij heeft slechts twee maanden zonder haar ouders in Spanje gewoond en woont nu samen met hen in hetzelfde huis. (stuk 2) Uiteraard kan zij dan ook geen bankuittreksels voorleggen waaruit blijkt dat haar vader haar geld overmaakte gedurende een periode van 6 maanden voorafgaand aan haar komst naar België. Zij heeft steeds met haar vader samengewoond die alle facturen enzovoort heeft betaald. Dit blijkt uit de fiscale aangiftes voor de periode waarin zij in Spanje verbleef. (stuk 4) Dit is het enige bewijsstuk dat terzake kan worden aangebracht.

- De fiscale en sociale autoriteiten erkennen dat zij nog steeds ten laste van haar vader is. (stuk 8 en 4) Waarom de DVZ dit niet aanvaardt, is een raadsel.

- Zij is ernstig ziek, kan haar behandeling niet zelf betalen en staat dan ook op de ziekteverzekering van haar vader. (stukken 5 en 8) De medische behandeling kan uiteraard niet zomaar worden stopgezet. Men kan niet verwachten van iemand die een chemokuur ondergaat dat deze in zijn eigen levensonderhoud voorziet. Nog minder kan men deze persoon het recht ontnemen om bij haar familie te zijn!

Men kan onmogelijk ernstig beweren dat de bovenstaande elementen en stukken onvoldoende aantonen dat mevrouw A.B. (...) ten laste is van haar vader. Hier anders over oordelen zou een grove inbreuk maken op de Vreemdelingenwet, de Europese regelgeving én het EVRM."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In ondergeschikte orde, en voor zover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat het middel wel ontvankelijk is, dient te worden opgemerkt dat verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart indiende in functie van haar vader. Zij diende derhalve te voldoen aan de voorwaarde zoals bepaald in artikel 40bis van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De bestreden beslissing werd genomen daar uit het administratieve dossier blijkt dat dat verzoekster niet afdoende aangetoond heeft in het verleden ten laste geweest te zijn van haar vader, zijnde de referentiepersoon. Er werd geoordeeld dat uit het document dat verzoekster toevoegde wat betrekking heeft op haar situatie toen zij nog in Spanje verbleef, zijnde een attest waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen heeft in Spanje, niet aantoonde dat zij er geen eigen inkomen verwierf en evenmin aantoonde dat zij toen afhankelijk was van haar vader. De overige elementen die door verzoekster werden bijgebracht, zijnde een attest van het OCMW, bankuittreksels en een attest van de ABVV-regio Antwerpen, gaan niet in op het ‘ten laste zijn in het verleden’.

De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Zoals reeds gesteld, is de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoekster meent dat de vereiste van ‘ten laste zijn in het verleden’ niet wordt bepaald in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia, waar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 123.114 d.d. 25 april 2014 onder meer wat volgt:

“(…) In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie/Belg die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

3.5. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de wet niet voorziet dat zij in het land van herkomst onvermogen diende te zijn en dat dit een bijkomende voorwaarde is, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447).(…)” (eigen onderlijning)

Nu op grond van de documenten die door verzoekster werden overgemaakt ter staving van haar aanvraag van een verblijfskaart, niet kan worden afgeleid dat zij daadwerkelijk in haar land van herkomst ten laste was van haar vader, toont verzoekster niet aan dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Met de stukken die zij voor het eerst voegt bij haar verzoekschrift kan geen rekening worden gehouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Voor zover het middel geput is uit de schending van “de Vreemdelingenwet”, “de Europese regelgeving” en “het EVRM”, is het niet van aard dat het tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, vermits geen schending van een rechtsregel of rechtsprincipe wordt aangevoerd.

4.3.2. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(…)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

“(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

“(…)”

Hieruit volgt dat een vreemdeling, om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht als bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger, jonger dan eenentwintig jaar, dan wel ten laste van de Unieburger dient te zijn.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekster ouder is dan eenentwintig jaar, zodat zij dient aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, c.q. haar vader. De beoordeling of een bloedverwant in neergaande lijn al dan niet ten laste is van de persoon die hij wenst te vervoegen, is een feitenkwestie die een zekere appreciatie vergt van het bestuur.

Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoekster een verblijfsrecht geweigerd omdat aan de hand van de door haar voorgelegde bewijsstukken niet kan worden vastgesteld dat aan de wettelijke vereisten overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet is voldaan. De verzoekster kan volgens de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris immers niet als ‘ten laste’ worden beschouwd, nu zij niet aantoonde dat zij onvermogen is en zij tevens niet het bewijs levert “dat ze financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon toen ze nog in Spanje woonde”.

De verzoekster betwist deze motivering en meent dat zij wel degelijk ten laste is van haar vader. Zij citeert een passage uit een bijdrage in een juridisch tijdschrift waarin wordt gesteld dat in België de bewijslast van de hoedanigheid van een familielid ten laste zeer hoog ligt en dat de verwerende partij criteria zou toepassen die *“moeilijk verzoenbaar zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie”*, doch zij laat na deze algemene stellingen *in concreto* toe te passen op de bestreden beslissing en op haar eigen situatie. Zij verwijst tevens naar een mededeling van de Europese Commissie waarin onder meer wordt gesteld dat de Europese regelgeving alleen vereist dat *“(h)et moet (...) gaan om een echte, structurele afhankelijkheid”*, dat het bewijs van deze afhankelijkheid *“met elk passend middel (kan) worden geleverd”* en dat een afwijzend besluit *“schriftelijk (moet) worden gemotiveerd en (moet) openstaan voor beroep”*, doch zij toont niet aan dat met de bestreden beslissing hieraan niet wordt tegemoetgekomen. Met een dergelijk betoog toont de verzoekster niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing *“strijdig (is) met de Europese regelgeving”* of met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat de verzoekster aanvoert, beperkt de motivering van de bestreden beslissing zich niet tot het verwijzen naar de overgemaakte documenten en bewijsstukken om daaruit eenvoudigweg te besluiten dat niet afdoende blijkt dat zij in de periode voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van haar vader. In de bestreden beslissing wordt immers *in concreto* gemotiveerd dat uit het Spaanse attest enkel blijkt dat de verzoekster geen eigenaar is van onroerende goederen in Spanje en niet of zij in Spanje een eigen inkomen verwierf en of ze eventueel vermogend zou zijn in het land waarvan ze de nationaliteit draagt. Met betrekking tot het attest van het ocmw van Antwerpen, de voorgelegde bankuittreksels en het attest waaruit een aanvraag om een werkloosheidsuitkering blijkt, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de omstandigheid dat *“de referentiepersoon in België kinderbijslag geniet, de rekeningen betaalt en mogelijks ook werkloosheidsuitkering geniet, alsook dat betrokkene zich in België nog niet heeft aangeboden bij het ocmw, (...) niet noodzakelijk (hoeft) te betekenen dat zij reeds financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”*. Het middel mist, wat dit betreft, feitelijke grondslag.

Waar de verzoekster laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet aangeeft welke documenten ontbreken zodat zij volledig in het duister tast inzake de precieze omvang van de bewijslast, wordt er op gewezen dat uit het bepaalde in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde in de bestreden beslissing dient te motiveren welke documenten ontbreken om de afhankelijkheidsbanden aan te tonen.

De verzoekster meent tevens dat de opmerking dat zij *“niet (zou) aantonen dat zij over geen eigendommen beschikt in het land van herkomst, nu zij niet aantoont dat zij over geen eigendommen in Marokko beschikt”* ongegrond is nu haar land van herkomst Spanje is en niet Marokko. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt nagegaan of zij onvermogen is, en dat hieromtrent wordt opgemerkt *“dat uit het Spaanse attest enkel blijkt dat ze geen eigenaar is van onroerende goederen in Spanje, niet of ze er een eigen inkomen verwierf of ze eventueel vermogend zou zijn in het land waarvan ze de nationaliteit draagt”*. Door te stellen dat haar land van herkomst Spanje is en niet Marokko, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat het feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is om te besluiten dat uit het voorgelegde bewijs van onvermogen niet kan worden afgeleid dat zij in Marokko onvermogen zou zijn.

Door te stellen dat het feit dat haar vader voor haar kinderbijslag geniet een indicatie is dat zij ten laste is van hem, beperkt de verzoekster zich tot de loutere negatie van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name dat de omstandigheid dat *“de referentiepersoon in België kinderbijslag geniet, (...) niet noodzakelijk (hoeft) te betekenen dat zij reeds financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”*. De verzoekster verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom zij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door haar voorgelegde stukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven van de bestreden beslissing aan te tonen.

Met de loutere bewering dat zij *“gedurende haar verblijf in Spanje slechts twee maand zonder haar ouders daar (heeft) verbleven”* en dat *“(h)et (...) dan ook niet meer dan normaal (is) dat zij geen bankuittreksels kan voorleggen waaruit haar financiële afhankelijkheid blijkt”*, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, waarin wordt geoordeeld dat het bewijs niet wordt geleverd dat de verzoekster financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon toen ze nog in Spanje

woonde, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt bij de beoordeling of zij al dan niet ten laste is van haar vader.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient tenslotte te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de attesten van Spaanse onderwijsinstellingen (stukkenbundel verzoekster, stuk 3), de inschrijvingsformulieren Nederlands (stukkenbundel verzoekster, stuk 7), de fiscale aangiftes van haar vader (stukkenbundel verzoekster, stuk 4), het ongedateerde attest 'kind ten laste' van de mutualiteit (stukkenbundel verzoekster, stuk 8) en de medisch attesten van 31 juli 2015 en 3 augustus 2015 (stukkenbundel verzoekster, stuk 5), niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde attesten van Spaanse onderwijsinstellingen, de inschrijvingsformulieren Nederlands, de fiscale aangiftes van de vader van de verzoekster, het ongedateerde attest 'kind ten laste' van de mutualiteit en de medisch attesten van 31 juli 2015 en 3 augustus 2015 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Een schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN